

Wirike

A portrait of a man with a beard and a shaved head, wearing a dark shirt, standing in front of a wall with graffiti. The man is looking slightly to the side with a serious expression. The background is a light-colored wall with some graffiti, including the word 'HIS' visible.

2/2010

*"Se olisi
arvokeskustelun
paikka"*

Timo Rautiainen

**SUURI
INTOHIMONUMERO**

- 4 Pääkirjoitus
- 5 Puheenjohtajan palsta
- 7 Timo Rautiainen toivoo arvokeskustelua
- 10 Vierailu levykauppa Äxässä
- 12 Wirike Testaa – Kreikka
- 15 Toisin silmin
- 17 Haasteena esteettömyys
- 18 Uusi taukotila
- 20 Itsepuolustuslajien ihanuus
- 22 Intohimosta kirjoittamiseen
- 23 Joskus aktiivinkin intohimo sammuu
- 24 Passion for Parties
- 26 Wirike Himogallup

Julkaisija:

Turun kasvatustieteiden klubi Katko ry
Assistentinkatu 5
20014 Turun yliopisto

Päätoimittaja:

Jouko Kiesiläinen

Taitto:

Juho Kainulainen

Levikki:

90 kpl

Painopaikka:

X-Copy Turku

Kahden kerroksen väkeä?

Ainejärjestön hallituksen tehtävänä on ajaa rivijäseniensä etua, toimia avoimesti ja huomioida edustamansa eturyhmän intressit. Järjestöön kuuluvalla on taas velvollisuus ja oikeus osallistua toimintaan, jolla ajetaan hänenkin etujaan. Näin on ainakin teoriassa. Kuten aina, todellisuus on paljon monimutkaisempi.

Kerran kysyin opiskelijatovereiltani, millaisia kokemuksia heillä oli hallituksen toiminnasta. Moni kertoi tuntevansa olonsa hallituksen järjestämissä tapahtumissa ulkopuoliseksi ja heidän toimintansa etäiseksi. Toisaalta eräs hallitukseen kuuluva jäsen kritisoi rivijäseniä passiivisiksi. Kumpi on syy ja kumpi seuraus, on vaikeaa sanoa. On kuitenkin kiistämätön tosiasia, että kuilu jäsenen ja hallituksen edustajan välillä on yhtä leveä kuin syvä. Tämä on ongelma.

Pahimmillaan ainejärjestön hallituksesta syntyy "keskinäisen kivan-kerho", joka vieraantuu rivijäsenistöstään. Samalla hallituksen ulkopuolella olevien opiskelijoiden suhde heitä koskeviin kysymyksiin jää etäiseksi. Tällainen toiminta muodostaa kahden kerroksen väkeä ja halvaannuttaa tehokkaan etujen ajamisen. Yhteisönä olemme hyvin pieni. Jos emme toimi yhdessä ja vahvista yhteisöllisyyttä, olemme voimattomia, vaikka ainejärjestöllämme olisi edustajia kaikilla yliopiston tasoilla.

Seisova vesi pilaantuu. Demokratia toimiakseen vaatii kaikkien osallisuutta ja mukaanottoa. Muuten päädyimme eräänlaiseen oligarkiaan, jossa ratkaisevat pienen piirin mieltymykset.

Lehtemme teemana on intohimo. Henkilökohtainen intohimoni journalistina on ollut herättää avointa keskustelua ja tervettä kritisointia. Hymistely ja vaikeneminen ovat ensiaskeleet kohti ummehetunutta päätöksentekoa sekä yhteisöllistä passiivisuutta. Kaikessa pateettisuudessaan ja liikuttavassa idealismissaan, haluan uskoa, että jokaisella meistä on mahdollisuus vaikuttaa maailmaan jossa elämme. Ainakin joltain osin.

*"On sanottu, että demokratia on huonoin hallintotapa, ellei mukaan laske-
ta kaikkia muita hallintotapoja, joita aika
ajoin on kokeiltu."* – Winston Churchill pu-
heessaan 1947

Jouko Kiesiläinen, päätoimittaja

Puolikkaan puheenjohtajan porinoita

Syksyn tuulet ovat puhaltaneet Katkoon valtavasti uutta, mutta onneksi myös monta vanhaa peruspilaria on pysynyt pystyssä. Elokuu alkoi vauhdikkaasti puheenjohtajan vaihdoksella kun Joe-poika pakeni Helsinkiin ja allekirjoittanut hyppäsi pystymetsästä puikkoihin. Upean jäsenistön vahva tuki sekä osaava ja kannustava hallitus olivat ehdottoman tärkeitä onnistuneen vaihdoksen ja toiminnan jatkumisen kannalta - siitä suuri kiitos Teille kaikille! Syksy on sujunut niin hienosti, että sain kunnian jatkaa toimessa vielä yhden kokonaisen kauden mahtavan hallitusporukan kanssa.

Uuteen hallituskokoonpanoon totutella myös jäsenistössä kuohui kun uudet innokkaat fuksit marssivat Edun ovista kasvatustieteen kauniiseen maailmaan. Orientaatioviikko oli täynnä infoa ja iltaohjelmaa, mutta kisakunto oli selvästi Katkolle saapuvien tasolla; esimerkiksi tutustumisilta VY:llä houkutteli ilahduttavasti reilut kolmisenkymmentä fuksia leikkimään ja viihtymään yhdessä. Lähes koko ryhmä saapui myös kastajaisiin vannomaan Kasvatustieteilijän valan ja fuksisitsienkin ilmoittautumislista täyttyi ennätysvauhtia kun tulevat ristorinteet rymysivät harjoittelemaan akateemisen juhlinnan perusteita. Kaiken kaikkiaan tuoreiden katkolaisten into on ollut ihailtavaa – pääsihän neljästä ensimmäisen vuosikursin hakijasta kaksi vuoden 2011 hallitukseenkin.

Fukseille suunnattujen illanistujaisten lisäksi syksy on ollut pullollaan koko jäsenistöä lähentäviä tapahtumia. Tunnustimme poikkeuksellisesti valkoista väriä yhteisissä

baaribileissä Opexin kanssa, filistelimme merimies-tyyliin airofestareiden etkoilla ja sivistimme itseämme herkullisia viinejä ja juustoja maistellen. Pimenevien syysiltojen piristykseksi rentouduimme Caribiassa kun taas ammatillista hyvinvointiamme hellittiin monipuolisen työelämäpäivän merkeissä. Vuosikurssien välisen yhteistyön lisäksi olemme verkostoituneet niin aine- kuin kaupunkirajojakin uhmaten ja osoittaneet sitsikuntomme mm. Kauppakorkean johtajajärjestölle sekä Tampereen ja Helsingin kasvatustieteilijöille. Myös kauan puuhattu ”uusi Rellu”, Mannerheim-saliksi ristitty tuore taukotilamme, saatiin vihdoinkin avajaiskuntoon ja ahkeraan käyttöön.

Kaiken kaikkiaan touhua ja toimin-
taa on siis riittänyt ja puolivuotinen pu-
heenjohtaja saattaa vain ylpeänä seuralla
jäsenistönsä osallistumisintoa ja viihtyisää
yhdessäoloa. Henkilökohtaisesti kulunut
syksy on osoittanut erityisen vahvasti tiiviin
ainejärjestön ja upeiden opiskelijaystävien
merkityksen – tuskin olisi ainejärjestö (al-
lekirjoittaneesta puhumattakaan) hengissä
ilman vertaisten valtavaa tukea. Tästä on
mahtava jatkaa kohti uutta upeaa vuotta ja
kauan valmisteluja vuosijuhlia!

Hyvät ystävät ovat kuin lyhtyjä matkan
varrella. Ne eivät suinkaan lyhennä matkaa,
mutta tekevät sen helpommaksi kulkea.

Ihanaa joulun odotusta kaikille!

Sara

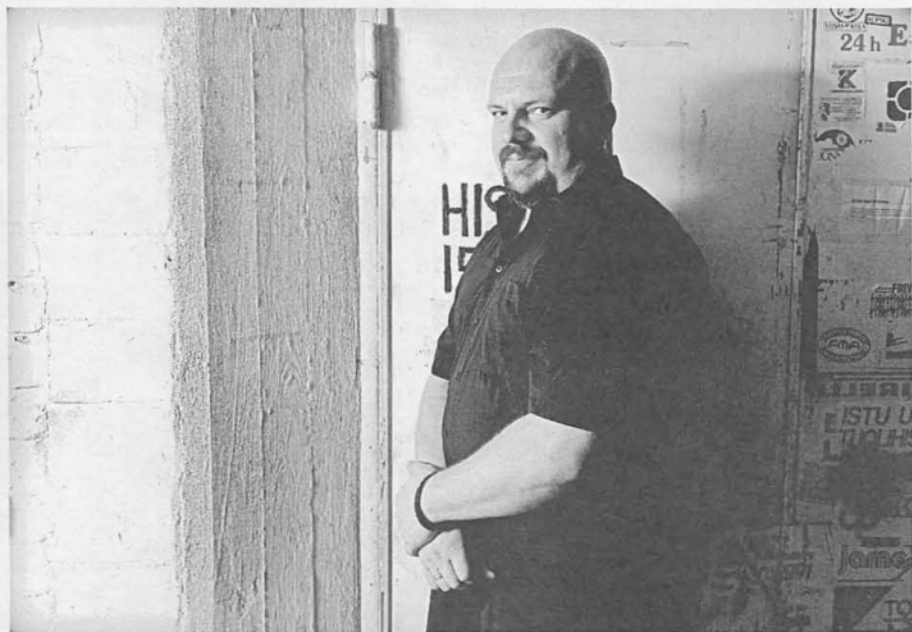
Timo Rautiainen muistuttaa yhteiskunnallisista valinnoista

"Te varmaan ihmettelette, kuka tämä portsarin näköinen kaveri on." aloittaa Timo Rautiainen keskustelun luokan edessä. Menossa on dokumenttarja Ysiluokan kuvaukset, jossa hän kannustaa peruskoulun viimeistä luokkaa käyviä parantamaan opintosuorituksiaan.

Sinut usein esitellään rock-muusikkona, jolla on erityisopettajan tausta. Kumpi mielestäsi toi enemmän vakuuttavuutta nuorten silmissä, sinun muusikko – vai opettajataustasi?

En osaa oikein sanoa, koska niiltä vuosilta kun tuon ikäiset nuoret kuuntelivat minua, on kulunut aikaa. Edellisen Suosikin haastattelusta minulla on neljä tai viisi vuotta, joka on nuorten elämässä yllättävän paljon. Kyllä he kai tiesivät varmaan kuka olen ja mistä bändistä. Opettajatausta toi uskottavuutta ennen kaikkea vanhempien keskuudessa, koska he luottivat siihen, että tiedän mistä on kysymys.

Miten elämänvaiheesi opettajana on vaikuttanut sinun tuotantoosi ja esiintymisiisi?

muun muassa koulukodissa ja lasten ja nuorten psykiatrisen sairaalan koulussa sekä sitä ennen ehdin olemaan useamman kesän koulukodissa ohjaajana. Työskentely siellä oli valtaisa kokemus henkisellä tasolla, koska olin itse viettänyt turvallisen lapsuuden. Siellä näki konkreettisesti, miten elämä olisi voinut mennä. Silloin tuli tunne, että tätä voisin tehdä. Tämä aiheutti myös sen, että opettajan työn ohella vaimon kanssa pidimme perhekotia. Meillä oli kolme koulukotioppilasta kotona meidän kahden oman lapsen lisäksi. Sitä teki työtä kaasu pohjassa ja samaan aikaan musiikkia.

Se aiheutti varmaan sen, että nämä kaksi asiaa sekoittuivat. Jos ajattelen Trio Niskalaukauksen musiikkia ja tekstiä, oli se usein lähtökohtana, että olisi jotain sanottavaa. Mielestäni rock-sanoitus voi olla hyvin myös kantaanottava, kuten esimerkiksi australialainen Midnight Oil – yhtye on osoittanut.

Tunnistatko aina kuvaasi mediasta, joka sinusta välitetään?

Helpostihan media muodostaa minusta kuvan, että olen laulava erityisopettaja, joka on aina huolissaan. Sillä on se vaikutus, että kaikki mitä kirjoitan ja teen otetaan hyvin tosissaan, vaikka välillä en tarkoitaakaan kaikkea kirjaimellisesti. Liian mutkattomasti tulee myös kuva sellaisesta todella hyvästä luonteesta ja unohdetaan, että olen ihminen hyveineen ja paheineen. Mediakuva on aina tuuripeliä. Mutta otan mieluummin tämän mielikuvan, kuin sellaisen, jossa olisin humalassa konttaava entinen rokkistara. Tosin olen aina pyrkinyt käyttäytymään niin, etteivät omat lapset joutu häpeämään, koska tekemiseni vaikuttaa myös heihin.

Pääsit seuraamaan läheltä nykyistä koulumaailmaa. Millaisia haasteita huomasit siellä?

Mielestäni liian suuri ryhmäkoko on monesti ongelma. Jotta opetus olisi mahdollisemman tehokasta, pitäisi opetusta pystyä eriyttämään ja tarjota sellaista opetusta, jota jokainen tarvitsee. Mutta kysymyksen on siitä, mihin raha riittää ja se taas on arvokysymys.

Resurssien ja ajan vähyys on myös huono juttu. Vaikka suomalaiset koululaiset pärjäävät Pisa-tutkimuksissa, on minulla silti kutina, että suomalainen koulu tarjoaa keskimääräisen parhaan koulun. Tarkoitan, että se tarjoaa kaikille jotakin. Mutta se vaatii sen, että oppilaskin kokee, ettei opettava asia ole liian vaikeaa tai liian helpoa. Äärilaidat eivät ehkä tule samalla tavalla huomioonotetuksi. Se, että meillä on Euroopan paras koulu, ei tarkoita sitä, että voisimme siitä säästää.

Koulujenhan resursseista leikataan herkästi.

Niin... Se on mielenkiintoista mihin kaupunki käyttää rahoja. Meillä suunnitellaan valokaupunkeja, mutta tarvitaanko joka ikistä valotolppaa? On se kumma, että meillä riittää rahaa poltella lamppuja läpi yön, mutta ei kouluun.

Vaikka nykyajan henki on tulos tai ulos, olisi hyvä muistaa, että sijoitukset kouluun näkyvät pitkällä aikavälillä. Miettien millaisia menoja esimerkiksi syrjäytyminen aiheuttaa, ovat nämä satsaukset todella pieniä. Sen mikä taakseen jättää sen edestään löytää pätee tässäkin asiassa.

Puhuit Pisa- tutkimuksista, mutta on hyvä muistaa, että tutkimukset myös osoittavat suomalaisten lasten kouluviihtyvyys on Euroopan alhaisinta tasoa.

Kokea, että hänet ymmärretään väärin. Molemmipuolinen kunnioitus on tärkeää.

Jouko Kiesiläinen

Se olisi arvokeskustelun paikka. Tästä hyvänä esimerkkinä voin kertoa tyttärestäni, joka oli vaihto-oppilaana Australiassa. Hän sanoi, ettei kahta sanaa kuullut siellä vuoden aikana. Toinen sana oli masennus ja toinen itsemurha. En sano, että Australia olisi Eldorado, vaan korostan elinolojen vaihtumista. Meillä on suurin osa ajasta pimeää ja loskaista sekä kansa jota menneisyys painaa. Ehkä satsaamalla myös henkiseen hyvinvointiin ja arvokeskusteluun voitaisiin asioita parantaa. Jos pitää valita katuvalojen ja hyvinvoinnin väliltä, otan mieluummin henkisen hyvinvoinnin.

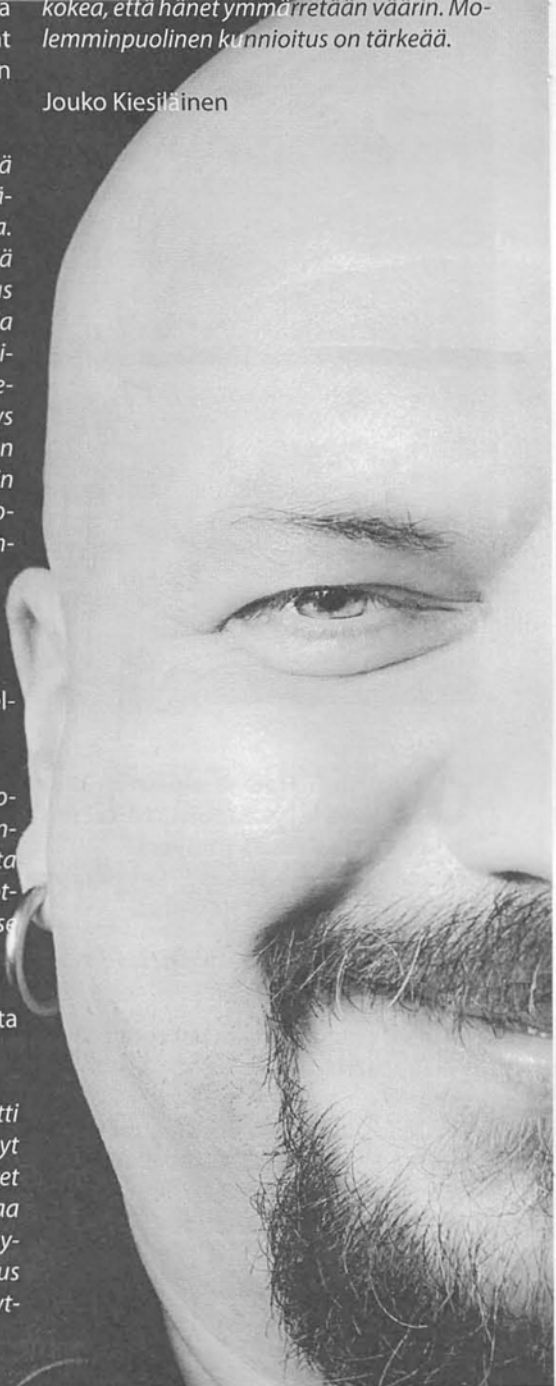
Oppia ikä kaikki

Millainen oppimiskokemus tämän ohjelman teko oli sinulle?

Jos ajattelen, etten ole ollut 10 vuoden luokkahuoneessa, muutoin kuin vanhempainillassa, niin tuli muistoja vanhoista asioista kun sivusta seurailin. Pitää ehdottomasti nostaa hattua nykyopettajille, se on rankkaa työtä.

Mikä on suurin opetus, jonka olet nuorilta oppinut?

Aina pitää muistaa, että se kommentti joka nuorilta tulee, voi olla hyvin väritynyt siihen nähden mitä hän ajattelee. Nuoret ovat fiksuja ja omilla aivoilla ajattelevaa porukkaa, mutta ryhmä muuttaa käyttäytymistä. Kuitenkin opettaja saattaa joskus vetää johtopäätökset juuri sen ryhmäkäyttäytymisen perusteella

Vierailu Levykauppa Äxässä

Onko High Fidelity-elokuvan antama kuva levykaupoista totta? Mitä järkeä on genremäärityksessä? Haastattelussa Turun Levykauppa Äxän vastaava Jussi Helenius.

Työ

Mikä sai sinut alunperin hakeutumaan levykauppaan töihin?

JH: Olin kauppiksen harjoittelussa eräässä toisessa levykaupassa, ja koska olen kuunnellut musiikkia koko pienen ikäni, ajattelin että levykaupassa työskentely olisi siistiä. Tässä on ollut myös tietynlainen jatkumo, olin aluksi Foorumissa Kanessa ja kun Äxä perustettiin Turkuun, hepyysivät minut sinne.

Parhaat ja huonoimmat puolet työssä?

JH: Parasta on tietynlainen itsenäisyys, vaikka on rutiineja niin työssä on silti vaihtoehtoja ja oma päätäntävalta. Huonoja puolia ei varsinaisessa duunissa ole, vaikka välillä kiire stressaa.

Mikä työnkuvassasi voisi yllättää ihmiset?

JH: Perinteinen käsitys levykaupoista, kuten High Fidelity-leffassa, ei ole lähelläkään totuutta. Levykaupassa ei ole koko ajan bilemeininkiä ja asiakkaita pitää kohdella ihmis-mäisesti.

Levykaupassa ei ole myöskään töissä vain jurottavia levyankeräilijöitä, tai ehkä jossain on, mutta ei meillä.

Oma musiikkimaku

Kuinka iso on levykokoelmasi?

JH: Noin 4500 cd-levyä ja 2000 vinyyliä, olen keräillyt levyjä noin 20 vuotta.

Onko jokin tietty genre, jota kuuntelet ja mitä mieltä olet genremäärittelystä?

JH: Kuuntelen paljon metallia, mutta myös jonkin verran punkia, goottirokia ja rockia.

Genrettäminen on siinä mielessä tärkeää, että ihmiset voivat verrata musiikkia vähän johonkin toiseen bändiin, ja tätä kautta saada edes jonkinlaisen kuvan musiikista. Mutta jos otetaan vaikka rock, niin toiselle se tarkoittaa The Beatlesia ja toiselle Motörheadia, siinä on aika suuri ero.

Mikä asia musiikissa vetoaa sinuun?

JH: Tunne on tärkeää musiikissa, siitä pitää saada jotain irti. Esimerkiksi Katatonia on yksi lempparibändejäni, ja sen musiikki on melankolista ja tunteellista. Toisaalta on Bolt Thrower, joka on death metal örinää. Molemmista tulee hyvä fiilis, mutta toisesta tunnelmallisuuden kautta ja toisesta aggressiivisuuden kautta.

Keikat

Paras keikka ja miksi?

JH: Bolt Thrower Nosturissa 2006. Olimme itse järjestäneet bändin ensi kertaa Suomeen, joten siinä oli omanarvontuntoa mukana. Näin ensimmäistä kertaa yhden lempparibändeistäni. On aika vaikeaa valita yhtä tiettyä keikkaa, kun käyn melkein

viikoittain keikoilla, jos lasketaan oman bändini Agressorin keikat mukaan.

Lempifestari?

JH: Käyn aika paljon festareilla, 4-6 festaria kesässä. Paras on varmaan Pellavarock Lammilla. Se on metalliin keskittynyt pikufestari, kapasiteetti noin 2000 ihmistä, ja se järjestetään järven rannalla, luonnon keskellä. Siellä näkee paljon tuttuja, samaa porukkaa joka muulloin käy samoilla klubi-keikoilla.

Bändi, jonka vielä haluaisit nähdä livenä?

JH: Running Wild, mutta se ei ole enää mahdollista, koska bändi lopetti viime vuonna. Minun piti lähteä kerran katsomaan heitä Wackeniin, mutta se kariutui. Tai Black Sabbath alkuperäiskokoonpanossaan, se olisi vielä mahdollista, kun Ozzykin on ihan hyvässä kunnossa.

Wirike Koeajaa: Kreikka

Wirike koeajaa – artikkelisarja esittelee paikallisia korkeakouluja, tutustuu uusiin kulttuureihin ja matkustella mahdollisimman vähin suunnitelmin. Matkaoppaana toimii Katkon oma Folke West, Matti S. Aikio.

Vastoin odotuksia ja ilmastolämpenemistä, sää Thessalonikin lentoasemalla oli -2 ja maassa 5 senttiä lunta. Koska Kreikassa ei ole lumiauroja, ja rengaskanta on kesäistä, mikään logistiikka ei toimi. Koko maa on pysähtynyt, kaupat suljetaan ja koulut ovat kiinni.

Thessaloniki on kaunis ja Ateenaa siistimpi kaupunki. Sen ympäristö on idyllistä maalaismaisemaa ja ilmasto on kesäisinkin viileämpi. Tärkeää on, että aluetta Salonikan lähistöllä kutsuu Makedoniaksi, eikä sekoita sitä pohjoiseen raja naapuriin (FYR Macedonja). Kreikkalaiset ovat erittäin mustasukkaisia nimen käyttöoikeuksista.

Paikallinen jalkapallomatsi on urheilua välittelevällekin sykehdyttävä kokemus. Jo ennen alkuvihellystä osa stadionia on sytytetty tuleen ja ottelu peruuntuu. Toisella yrittämällä ottelu käydään ja maaleja syntyy yhteensä kuusi. Vaikka tuloksia väitetään sovituksi, on matsissa vauhtia. Yleisö osallistuu matsiin huutamalla ja heittelemällä naapurijoukkueen faneja kolikoilla. Kiitos talouskriisin, ilmassa on enemmän viiden sentin kolikoita.

Päätän vältellä turisteja ja siirtyä Ateenaan junalla. Junamatkustelu ei ole Kreikassa niin yksinkertaista kuin suomessa. Liput tulee varata hyvissä ajoin ja mieluiten kreikan kielellä. Matkat ovat kartalla lyhyitä, mutta vuoriston takia pitkäkestoisia. Vaunut ovat ahtaita ja täynnä. Onneksi ihmiset ovat ystävällisiä.

Vieressäni istuva vanhempi rouva puhuu minulle koko matkan. Koitan selvittää viidellä eri kielellä, etten osaa kreikkaa, mutta koska hän ei puhu muuta kuin kreikkaa, se ei mummon höpinöitä jarruta. Vastailen niukan kreikkansanaston satunnaisessa järjestyksessä moneen kertaan. Pidän myös vuorisaarnan korruption haitoista, mutta varalta ruotsiksi. En halua suomalaisten menettävän korrektia mainettaan.

Multilingvistisen kuusituntisen päätteeksi päädyn Ateenaan. Viiden minuutin tiedustelun jälkeen löydän joukon paikallisia rock-henkisiä opiskelijoita, jotka lupaavat majoittaa matkamiehen, mutta vaativat saada juottaa vieraansa ensin humalaan. Alamme tutustua paikalliseen juomakulttuuriin.

Laulua kuuluu kaikkialla ja amatöörikin huomaa, että kreikkalaisessa musiikissa kuuluu hyvin vahvasti Balkkanin vaikutus. Monet laulut ovat peräisin Balkkanin mustalaisilta tai turkkilaisilta, vain kieli on vaihtunut. Tätä ei kannata mainita ääneen, sillä kreikkalaiset ovat hyvin mustasukkaisia musiikistaan.

Asustelen tyypillisessä opiskelija solussa isohkossa asuntolassa. Kreikassa halpisiin opiskelija kämppiin pääse vain harvat. Elintarviketeknologiaa opiskeleva Christina valottaa, että yleensä paikalliset parikymppiset asuvat kotonaan. Kotoa muutetaan suoraan naimisiin, varsinkin tytöt. On täällä kuitenkin myös vähemmän perinteisiä naisia, mutta siitä hyvästä täytyy kestää kaikenlaista sontaa. Totean tämän todeksi, sillä ulkomaalaisen näköisen nuoren naisen perään huudellaan jopa poliisiautoista.

Kaikkia opiskelijoita näyttää rassaavan koeviikko, jossa kahdesti vuodessa kaikki tentit tuupataan noin 10 päivän putkeen.

Kreikka on poliittisesti epästabii-
lia aluetta. Maa on hiljattain vapautunut
sotilasjuntasta ja nuoret ovat poliittisesti
aktiivisia. Kreikkalaiset ovat intohimoisia
politiikkansa suhteen. Esimerkiksi paikalliset
kommunistit juhlivat yhä Venäjän
vallankumouksen vuosipäiviä.

Vallankumousmellakoinnin jälkeen
osallistun hetkeksi maatalousammatti-

F.E.A. Opiskelija-asuntolan vieraanvaraista väkeä. Oikealla Christina ja Tassous

Christina toteaa myös opiskelu-
mahdollisuuksien olevan kovasti kiinni
vanhempien mielipiteistä ja osittain va-
rallisuudestakin. Tietoliikennetekniikkaa
opiskeleva Tassous kertoo, että opinnot
ovat hyvin strukturoituja, yleensä kandin
tutkintoon tähtääviä ja käytännön lähei-
siä. Eniten häiriötä aiheuttavat poliittiset
opiskelijajärjestöt, jotka pyrkivät sulke-
maan kouluja ja järjestämään mielenosoit-
uksia. Tämä viivästyttää opintoja, tiettyjä
kursseja jopa vuosiksi. Samaan hengenve-
toon hän ylistää suomalaista IT-alaa ja en-
nenkaikkea Linus Torvaldsin luomaa linux
järjestelmää.

korkean opetukseen. Ensin pidetään
teoriatunti ja sitten astellaan puutar-
haan toteuttamaan. Alle tunnissa kieltä
osaamaton turkulainen basistikin oppii
karsimaan viiniköynnökset talvehtimis-
kuntoon. Itse opisto on viihtyisän oloi-
sesti keskellä puutarhoja. Kulkukoirilla
on lokoisat oltavat opiston tontilla ruo-
kittavana. Opistorakennus kyllä kaipaisi
perin pohjaista siivousta.

Kreikka on myös geologisesti epä-
vakaa. Herään aamuyöstä siihen että
seinät natisevat. Unenpöpperössä ole-
tan, että naapurissa harrastetaan jotain

härskiä. Kun tilanne asettuu kiroilemalla, nukahdan uudestaan. Vasta aamulla selviää että kyseessä oli maanjäristys. Japanaisten lahja maailmalle on järistyksen kestävät talot. Alle kuusi richteriä ei aiheuta Ateenassa mitään vahinkoa. Talot huojuvat nättisti kuin osmankäämit tuulella, mutta eivät hajoa.

Juomakulttuuri on kulutukseltaan vaatimatonta, mutta iloista ja äänekkästä. Syöminen, laulu ja suureleisyys korvaavat mainiosti korkeat promillet ja arktisen angstin. Yllättäen Kreikka osoittutuu myös olutmaaksi. Lisenssi litkujen ohella kreikkalaiset tekevät mainiota paikallista laageria (Mythos) ja silkinpehmeää vehnäolutta (Alpha).

Varoituksen sana: Myös Kreikasta saa raki nimistä juomaa. Se ei kuitnekaan ole sitä turkkilaista Ouzon vastinetta, vaan hillittömän vahvaa pontikkaa. Se tarjoillaan lämmitettynä kahden desin lasista, ja sen juomatta jättäminen on loukkaus tarjoajaa kohtaan.

Pihkaviini rezinaa juodaan kolaan sekoitettuna ruokajuomana. Se on kuitenkin lantattunakin valkoviinin vahvuista, joten motoriikan säilyttämiseksi kannattaa varoa.

Kreikka koeajettuna:
Kouluarvosana: 8-

Kiitämme:

- * Juomakulttuuria jossa on vähemmän örvellystä, mutta enemmän laulua.
- * Ruokakultturia, rezinacola ja vehnäolut alphaa
- * Rakennusten maanjäristystoleranssia
- * Ihmisten vieraanvaraisuutta

Moitimme:

- * Liikenteen vaarallisuutta ja Ateenan roskaisuutta,
- * Epätasa-arvoa
- * Poliittista turbulenssia
- * Koulutuksen taloudellista epätasa-arvoisuutta ja katkonaisuutta

Testaajana: Matti Lesonen

Toisin silmin:

Vaihto-opiskelijana Britanniassa

Kun asettuu asumaan uuteen ympäristöön ja kulttuuriin, tulee vierasta elinympäristöä tarkasteltua aluksi hyvin kriittisesti, ehkä jopa hieman halveksuen, kuten "täälläkin voitaisiin siirtyä tälle vuosituhannelle ja käyttää vesihanoissa sekoittajaa kahden erillisen hanan sijaan". Uuteen elinympäristöön tottuessa kriittisyys laajenee vähitellen koskemaan myös omaa tuttua elinpiiriä ja kulttuuria. Vieraassa maassa eläminen asettaa monet itsestäänselvyydet kyseenalaisiksi, ja sitä huomaa, että monet asiat ovat vain tottumiskysymyksiä ja asiat voidaan tehdä hyvin monella eri tavalla: "miksei pistorasioissa tosiaan voisi olla katkaisija".

On ollut yllättävää huomata miten uudesta ympäristöstä johtuva tarkkanäköisyys ulottuu lähes kaikille elämänalueille: opiskeluun, ihmisiin, tapoihin ja käytäntöihin sekä kieleen, mutta myös paljon arkipäiväisempiinkin asioihin, kuten ruokaostoksiin, pukeutumiseen, rakennuksiin ja liikenteeseen – joista tosin viimeispänä mainittua ei vasemmanpuoleisen liikenteen maassa voi luonnollisestikaan olla kiinnittämättä erityistä huomiota, mikäli haluaa välttyä yliajetuksi tulemiselta. Monet brittien epäkäytännöllisyyden huipeumat, kuten vesihanat tai kokolattiamatot aiheuttavat vielä parin kuukauden jälkeenkin toisinaan pitkiä ja syviä huokauksia. Mutta kuten sanottu, kaikkeen tottuu, ja ehkä vielä jonain päivänä kaipaankin kokolattiamattoja, jossa villakoirat eivät näy.

Diagnoosi: Suomalainen

Täysin vieraiden, vieraista kulttuureista tulevien ihmisten ympäröimänä sitä yrittää nähdä myös itsensä, oman kulttuurinsa, kansalaisuutensa ja kielensä ulkopuolisen silmin – on melkein mahdollista esimerkiksi kuvitella miltä suomen kieli toisten silmissä näyttää ja kuulostaa. Vaikka kulttuurierot eivät ainakaan eurooppalaisten välillä ole kovin suuria, niitä kuitenkin löytyy ja toisen kulttuurin edustajat toimivat ikään kuin peilinä, joka heijastaa kuvaa omasta itsestä ja suomalaisuudesta tarkemmin kuin pelkästään toiset suomalaiset. Monikulttuurisessa ympäristössä, jossa millään maalla ei ole niin kovin montaa edustajaa, voivat yksilölliset piirteet saada laajempia merkityksiä. Tsekkiläinen vaihtarikaverini teki suomalaisista 3-kohtaisen diagnoosin (huom. diagnoosi perustuu vain noin 2-3 tapaukseen):

- 1) Suomalaiset eivät osaa tehdä pää töksiä
- 2) Suomalaiset syövät hitaasti
- 3) Suomalaiset istuvat ryhdikkäästi.

Vaikka diagnoosi onkin vain leikkimielinen yleistys (omalta kohdalta sen kyllä suurimmaksi osaksi allekirjoitan – sattuneesta syystä), on hetkiä jolloin on suuri kiusaus ainakin mielessään tehdä vastavia diagnooseja eri maista tuleville vaihtareille. Juuri sen vuoksi tulee erityisen paljon pohdittua, millaisen kuvan sitä itse omana itsenään antaa Suomesta tai suomalaisista muille. Toistaiseksi suurin

saavutukseni lienee katkolaisen perinnejäljen, kivesviestin, ilosanoman levittäminen vaihtaritovereiden keskuuteen, joten erinomainen Suomi-kuva on epäilemättä taattu.

Vaihto-opiskelijana olemisen autuus

Uudet kansainväliset ystävät, uudet hienot kokemukset, erilaista ja jännittävää elämää... Jokainen vaihdossa ollut sen tietää – vaihtarielämän parhaat puolet. Toki vaihto-opiskeluun kuuluu myös tavallinen arki: matka yliopistolle, luennot ja seminaarit, ruokaostoksia, kokkausta ja pyykkäystä. Jossain vaiheessa se hohto katoaa ainakin näistä arkipäiväisyyksistä, jotka vielä alussa tuntuivat jotenkin erilaisilta ja hohdokkailta. Siitäkin huolimatta ainakin itse olen kokenut täällä jokaisen hetken aivan erityiseksi ja ainutlaatuiseksi.

si, enkä huonoimpinakaan hetkinä, joita ei onneksi juuri ole ollut, ole kokenut tarvetta kaivata minnekään muualle. Vaihtarin vaaleanpunaisten silmälasien läpi näyttää kuin sateisimpanakin päivänä aurinko kurkistaisi pilvien raosta.

HAASTEENA ESTEETTÖMYYS

Ainejärjestö Katko ry on erinomaisesti edustettuna TYYn esteettömyystyöryhmässä. Tässä viiden hengen ryhmässä on jopa kolme laitoksemme opiskelijaa. Ryhmän tarkoitus on tehdä ja tukea esteettömyystyötä mahdollisimman monipuolisesti. Esteettömyyttä ajatellaan erityisesti vammaisten opiskelijoiden sekä niiden opiskelijoiden kautta, joilla on jokin oppimisvaikeus. Kuitenkin esteettömyys auttaa kaikkia.

Esteiden raivaamisessa tarvitaan yhteistyötä ja aitoa auttamishalua. Esteettömyys ei ole yksinkertainen asia, sillä esteettömyydessä on otettava huomioon monta seikkaa.

Fyysinen esteettömyys on ehkä tunnistetuinkin laji esteettömyydessä. Se tarkoittaa yleisimmin talojen sisäänkäynneissä pyörätuoliluiskaa tai nykyisin tasaista pintaa. Kuitenkin pyörätuolilla liikkujat ovat vain yksi ryhmä. Fyysisiä esteitä ovat hämärät tilat erityisesti näkövammaisille, huono kuuluvuus ja mahdollinen tulkittomuus kuulovammaisille sekä hankalasti luettavat materiaalit lukivaikeuksille.

Psyykkiset esteet voivat olla moninaisia. Harva varmasti ajattelee, että alkoholiliset tilaisuudet ovat joillekin liian vaikea paikka. Toinen esimerkki on kauhuelokuvat. Koskaan ei voi tietää, mitä traumatisoivaa on kenenkin taustalla.

Sosiaalinen esteettömyys on huomioitava. Esteitä ovat silloin esimerkiksi taustat, tavat ja kielet, näin joitakin mainitakseni. Seuraavat kolme esimerkkiä ovat hyviä liittyen sosiaaliseen esteettömyyteen. Ensimmäisenä on ajatusmaailma. Esimerkiksi maailmankuva ja sen tuomat ennakkoluulot estävät monia ihmisiä tutustumasta toisiinsa.

Toiseksi ikä on usein sosiaalinen este. Eri-ikäisten tulisi tehdä enemmän yhteistyötä keskenään opintojen aikana. Se on tavallaan hyvää valmentautumista työelämää varten.

Kolmas esimerkki tulee sukupuolesta. Monet harrasteet ovat sukupuolisidonnaisia, vaikka mikään varsinaisesti ei estäisikään muita sukupuolia osallistumasta harrastukseen. Tosin moni voinee kuvitella, mitä ajatuksia monilla herää, kun poika haluaa aloittaa baletin tai kutoamisen, vaikka ennakkoluulottomuus olisi-kin hyvä asia.

Opiskelijoiden kannattaa taistella esteettömyyden puolesta. Esimerkiksi netissä valmiina olevat luentodiat ovat yksi esteettömyyden muoto. Diat ovat tulostettavissa, eikä niiden kirjoittaminen vie aikaa.

Jukka Väisänen

Uusi taukotila

Nimeni on Sali, Mannerheim-sali. Voit kutsua minua myös Masaksi tai Marsiksi, kuten haluat. Minut on luotu palvelemaan kasvatustieteilijöitä niin arjen keskellä kuin juhlan tuiskeessakin. Vielä viime keväänä olin rähjäinen varastotila historiallisessa puurakennuksessa keskellä idyllistä kampusta. Onneksi Katko ja Opex saivat puolivahingossa tehtäväkseen suunnitella minusta yhteiskuntakelpoisen tilan. Urakka sisälsi kuulemani mukaan monen monta ja kummallista vaihetta, mutta niistä hiiskutaan vain toisten rakennusten käytävillä.

Kasteeni sain Katkon ja Opexin yhteisten avajaisten muodossa 28. päivä

lokakuuta. Se päivä oli ikimuistoinen, sillä olin ratketa vanhoista liitoksistani ja suojelluista saumoistani. Olenhan suojeltu vanha kasarmirakennus. Pöydilläni tarjoiltiin koko päivän ajan uteliaalle opiskelijaväelle monenlaista herkkua. Puhe sorisi ja ihmiset tuntuivat pitävän minusta. Olin aistivinani samanlaisia fiiliksiä, joita koiranpennun ja uuden omistajan välillä syntyy heidän löytäessään keskinäisen yhteyden.

Olen vuosien saatossa ollut oikein tyytyväinen naapurustooni, mitä nyt joskus joku oikiksen proffa tulee käryttämään herkkää laudoitustani Porschensa pakokaasuilla. Ja on sitä joskus tullut näh-

tyä epäilyttävän asuntoautonkin viihtyvän vähän pitempään pihallani. Seinänaapureinani asustavat oikein mukavat Index ja Kansan raamattuseura, kunnollista väkeä molemmat, joten suosittelen olemaan ystävällinen myös heille. Olet mahtanut joskus miettiä, mitä yläkerrassani oikein tapahtuu? No, sielläpä ei juuri muita rientoja pidetä kuin hiirten (Mus musculus) olympialaiset. Onhan siellä myös jotain varastorojua, kuten isännöitsijäni sanoi. Jos muuten haluat joskus tilata rasvaisen pikaruuan ovelleni, niin osoite on Arcanuminkuja 3, ole hyvä.

Viimeisimpiin merkittäviin tapahtumiini kuuluu Katkon hallituksen yökoulu. Silloin oli synkkä, kostea ja pimeä yö. Sade ropisi kattoani vasten ja valui rännejäni pitkin painovoiman vetämänä kohti maan kamaraa. Odotin yökoulua kovin innostuneena, olinhan tavannut näitä veikeitä ihmisiä vasta muutamaa otteeseen. Nyt oli varsinaisen tutustumisen aika ja meille oli siihen varattu aikaa puoli vuorokautta. 2. päivä marraskuuta laitoin lämpöpatterini lämmittämään hyvissä ajoin ennen yökoululaisten saapumista. Halusin näet toivottaa heidät lämpimästi tervetulleeksi hellään huomaani. He saapuivatkin kovin kevein mielin, johtuen varmaan onnistuneen syyskokouksen tuomasta mielihy-

västä ja hyvästä yhteishengestä. Pöytäni alkoivat täyttyä mitä herkullisimmista ruuista. Illalliskemut olivat siis käynnistymässä. Onneksi minulla oli tarjota heille iso pöytä, jossa mahtuivat niin vieraat kuin herkutkin oleilemaan tilavasti. Sen pöydän ääressä on myös syntynyt monen monta tärkeää päätöstä minusta huolta pitävien ainejärjestöjen kokouksissa.

Ilta ja yö Katkon hallituksen kanssa olivat sen verran mukavia, että toivon teikäläisten käyttävän minua hyväksi oikein porukalla. Suloiset sopukkani, erityisesti pehmeä sohvaturkkaus, toimivat oivana ideointi- ja rentoutumispaikkana. Olet sydämellisesti tervetullut hyvässä seurassa nauttimaan esimerkiksi eväsi luonani.

Hyvää joulua toivoo,
Masa

PS. Relander lähetti haikeat terveisensä.

Itsepuolustuslajien ihanuus

Verta, murtuneita neniä ja tuhottuja aivosoluja vai tsemppiä, hyvää fiilistä ja kohonneita itse-tuntoja? Itsepuolustuslajit jakavat mielipiteitä, mutta henkilökohtainen kokemukseni kallis-tuu ehdottomasti positiivisien fiiliksen kannalle.

Omalta listaltani löytyvät vaatimattomasti vain kuntorynkeily ja thaiboxing, mutta niiden parissa onkin viihdyttynyt sitten monen vuoden verran. Alkusysäys lähti halusta aloittaa jotain aivan uutta. Kuntorynkeily ei ollut vielä nykyisen kaltainen muotilaji ja Eva Wahlströmin kauniit kansikuvat olivat kaukana Kaarinan pienen rynkeilyporukan todellisuudesta. Valmentajan, nyt jo reilusti yli 7-kymppisen entisen MM-rynkeilijän ohje uudelle tulijalle oli lyhyt ja ytimekäs: "Mahdollisimman lyhyet sortsit ja pieni paita". Uteliaisuus kuitenkin voitti ja uskaltauduin katsastamaan, miltä treenit näyttivät, eikä paluuta enää ollut. Tänä syksynä ihastus innosti kokeilemaan myös potkurynkeilyä, jota jalkapöydän rasisurmumasta huolimatta haaveilen jatkavani heti kevään koittaessa.

Kunto – ja potkurynkeily tukevat loistavasti yleiskuntoa, mutta pitävät huolta myös lihaskunnosta. Alkulämmitelyiden jälkeen hakataan säkkiä tai pistehanskoja. Kokeneet hanskojenpitäjät

osaavat-kin vaatia jaksamista kriittiseen katkeamispisteeseen saakka. Muutama minuutti mäiskintää riittää nostamaan sykkeen taivasiin ja jättää kädet tärisemään pahemmin kuin perinteinen dagen efter ikinä. Olen jättänyt tenttejä edeltävät päivät suosiolla treeneittä, sillä seuraavana päivänä kynän käyttö ei todellakaan ole mikään itsestäänselvyys.

Rynkeily hellii myös henkistä puolta. Pistehanskojen hakkaaminen on turvallinen tapa purkaa tent-tiahdistukset ja kaiken maailman mielipahat pois, ettei tarvitse sitten kotona enää lautasia heitellä. Oman voiman havaitseminen sekä perusopit lyönneistä ja potkuista luovat myös eräänlaista turvalisuuden tunnetta. Eihän näillä taidoilla tietenkään kadulla rehvastella, mutta yksinäinen kotimatka aamuyöstä tuntuisi varmasti vastenmielisemmältä ilman pientä luottoa omaan puolustus- ja pa-kenemiskykyyn.

Kaiken muun hyvän lisäksi rynkeily sisältää myös sosiaalisia ilonaiheita. Etenkin kuntorynkeilystä on jäänyt monia ihania tuttavuuksia, joiden luokse on ihana paeta kaikkia koulu- ja työpaikkeitä. Porukan kirjavuus on taannut myös monenmoista perspektiiviä maailmaan. Esimerkiksi 73-vuotias valmentajamme jaksaa opastaa aina niin rynkeily- kuin elämäntaktiikoissakin.

Mairittelevan mainospuheen päätteeksi todettakoon siis, että itsepuolustuslajit ovat mielestäni ehdottoman hyvä valinta varmasti jokaiselle. Jos lajeissa haluaa kilpailla, saanee silloin tällöin varautua myös muutamiin kosmeettisiin haittoihin, mutta pelkän liikunnan ilon ja

itsepuolustustaidon kannalta otettuna niin kunto- kuin potkunyrkkeilykin tarjoavat taatusti kilokaupalla hyvää fiilistä!

Sara Lehtimäki

Intohimosta kirjoittamiseen

On tammikuu vuonna 2008. Katkon uusi hallitus on valittu ja toiminta lähtenyt käyntiin hallituslaisten toimesta innokkaasti. Toimenkuvat hallituslaisten kesken on päätetty ja Wirikkeen toimittamisesta tulee minun vastuualue. Olen aiemmin kirjoittanut lehteen, joten tuntuu melko luonnolliselta jatkaa lehden parissa. Lisäksi koska kirjoittaminen on mukavaa ja Wirikkeen toimittaminen vaikuttaa mielenkiintoiselta, olen enemmän kuin onnellinen ottaessa haasteen vastaan. Wirike-vastaavan tehtävä on kahden lehden toimittaminen vuoden aikana: ensimmäinen vapuksi ja toinen pikkujouluiksi.

Innokkaasti tartun toimeen syventyen vanhoihin Wirikkeisiin. Vapun lehden teko on hyvä aloittaa hyvissä ajoin. Ensimmäiseksi on päätettävä lehden teema. Aiemman työelämä-teeman jälkeen on hyvä lähestyä katkolaisia hieman eri näkökannalta ja mieleen nousee kansainvälisyys – monialainen, jännittävä sekä taatusti ajankohtainen ja monia koskettava aihe. Tarkoituksena on siis tutustua eri maihin niin vaihto-opiskelun ja turismin kuin viinien ja elokuvien kautta. Kasvis-listan kautta löytyy muun muassa vaihto-opiskelijoiden tarinoita Italiasta ja Australiasta. Tämähän näyttää hyvältä. Lehden sivuille on asiallisen faktaruudun vastapainoksi tarpeellista kerätä makuja maailmalta ja melkeinpä ainoa mahdollisuus jutun tekoon on koota joukko innokkaita kasvatustieteilijöitä viininmaistelu-iltaan. Kansainvälisen Wirikkeen viimeiset pillut viilataan kuntoon huhtikuussa ja jäsenistön käsiin lehti raivaa tiensä juurikin vapun aatoksi.

Syksyn Wirikkeeseen virittäytyminen alkaa kesäloman jälkeen. Jälleen ensimmäinen tehtävä on teeman valitseminen. Tällä kertaa teema kumpuaa loppuvuoden harasta juhlasta, joulusta, ja sen synnyttämistä mielikuvista, jotka kaikki tiivistyvät sanan "nostalgia" alle. Jutut lehteen kirjoitetaan menneisyyden silmälasit päässä. Syntyy tarinoita sekä lapsuuden rakkaista tv-ohjelmista ja kirjasta että entisten kasvatustielijöiden kokemuksia oman aikakautensa opiskeluaajoista. Tälläkin kertaa lehti ilmestyy juuri sopivasti pikkujouluiksi.

Pikkujouluissa olo on jostain syystä haikea. Tajuan sen johtuvan siitä, että minun ja Wirikkeen on aika viimein hyvästellä. Edessä hämmöttää uudet haasteet. Vaikka-kin toimittajan työ aika-ajoin on stressaavaa mainostajien metsästystä ja kirjoittajien löytämistä, hukkuu se täysin tekemisen ja innokkuuden alle. Jälkeenpäin ajateltuna vuosi Wirikkeen päätoimittajana oli antoisaa ja opettavaista. Olen lapsesta saakka pitänyt kirjoittamisesta – tästä vahvistuksena ala-asteella julkaistu oma lehteni, jota jaettiin kaikille luokan tytöille sekä ne lukuisat äidinkielen ainekirjoitusvihot. Innokkuus on säilynyt näihin päiviin asti, joten voisin allekirjoittaa sen, että sain toteuttaa intohimoani ollessani lehden toimittaja. Tällä hetkellä toteutan itseäni kirjoittajana pääasiassa gradun teon muodossa. Gradun kirjoittaminen ei ehkä täytä täysin journalismin kriteereitä, mutta sivuja syntyy sitäkin enemmän.

Nella Nyqvist

Joskus aktiivinkin intohimo sammuu...

Moni parisuhde päättyy ennen pitkää. Syitä niihin on enemmän kuin yksi. Kuitenkin yksi syy saattaa olla intohimon sammuminen. Sitä voi ajatella eräänlaisena motivaation puutteena. Intohimon sammuminen on yleistä muuallakin kuin parisuhhteissa. Joku saattaa ajatella tässä kohdassa yhtä pikaista irtoseksisuhdetta. Toki siinäkin on saattanut olla intohimon leimahdus, mutta pitempiaikainen intohimo siitä on puuttunut koko ajan.

Harrastukset saattavat alkaa suurella mielenkiinnolla ja moni haaveilee ainakin lapsena saavansa mahdollisesti urheilun parista ammatin. Usein tämä urheilu on jokin kilpailulaji. Se voi olla yksilöurheilua tai joukkuelaji. Juoksija toivoo olevansa mahdollisimman nopea matkallaan, kuulantöntäjä haluaa työntää kuulansa yli 20 metrin päähän itsestään ja tennispelaajan intohimo on olla joskus maailman paras pelaaja. Jalkapalloilija tai minkä muun tahansa palloilulajin harrastaja haluaa tehdä maaleja tai sitten olla maailman paras maalivahti.

Valta on monen intohimona, mutta senkin tavoittelu vie veronsa. Jokainen politiikassa ehdolla oleva tavoittelee jonkinlaista valtaa. Jollekin riittää jonkin yhdistyksen hallituspaikka, kun taas toinen on ottanut päätavoitteekseen olla joskus Suomen pääministeri ja sen jälkeen presidentti. Tosin monille jo paikka kaupunginvaltuustossa olisi jo täysi lottovoitto. Tämän lisäksi on muunkinlaista valtaa. Joidenkin mielestä saattaa olla mielenkiintoista lukea sosiologi Henry Laasasen teoretisointia naisen seksuaalisesta vallasta...

Intohimon sammumisen merkit ovat selvät. Kun yksilö ei kiinnostu asiasta, johon hänet on voitu assosoida aikaisemmin vahvasti, tulisi läheisten herätä. Silloin synnä voi olla toki masennus, joka on oikea sairaus. Silloinkin intohimo sammuu, mutta se on kontrolloimaton tapahtuma. Kuitenkin asioilla on aina syynsä. Urheilussa voi intohimo lopahtaa, jos ei kehity eikä menesty riittävästi. Samoin kannustajien puute voi romuttaa. Joukkuelajeissa voi aina olla joku, joka pilaa koko lajista mielenkiinnon ja syy voi olla toki itsessä, mutta myös muissa, kuten valmentajassa tai muissa urheilijakollegoissa. Oli syy mikä tahansa, kannattaa se selvittää ennen harrastuksen lopettamispäätöstä.

Politiikassa jotkut jaksavat vuodesta toiseen. Toisaalta joillekin riittää kerta, mutta toiset eivät jaksu kokeilla kertaakaan. Esimerkiksi joissakin yhdistyksissä tuntuu siltä, että kaverit suosivat valmiiksi toisiansa ja piiri pieni pyörii keskenään, jolloin mukaan on hankala lähteä. Yleistettynä on silloin vaikeaa ylläpitää intohimon liekkiä hengessä.

Kun intohimo on sammunut, on tärkeää saavuttaa uusi, toinen intohimo. Se voi löytyä esimerkiksi ympäristöstä, kuten luonnosta. Uudenlaista intohimoa voi olla kahdella tavalla: havaitsemisessa tai/ja uudenlaisen kohteen löytämisessä.

Jukka Väisänen

Meitä kahta voisi syystä kutsua Katkon bilehileiksi sen perusteella, mitä olemme koko hallituskaudemme ajan järjestäneet bileitä. Vaikka juhlien järjestäminen on ajoittain työstä ja vaatii kaiken suunnittelusta toteutukseen, ei meidän innostuksemme ole laantunut. Päinvastoin, meitä motivoi se, että voimme tarjota opiskelijakavereillemme piristystä arkeen rankkojen opintojen keskelle. Paras palkinto kaikesta vaivannäöstä on ilo jota olemme omalla panoksellamme onnistuneet muille tuottamaan. Onnistuneiden juhlien reseptiin ei paljon muuta tarvita kuin Katkon iloinen sakkii!

Katkon vuosijuhlat

Katkon 40. vuosijuhla järjestetään 15.4.2011 vielä toistaiseksi salaisessa paikassa. Juhlia varten on kasattu kokoon vuosijuhlatyöryhmä, jonka jäsenillä on omat vastualueet ja tehtävät juhlien onnistumisen takaamiseksi. Meidän vastuullemme kuuluvat cocktail-tilaisuuden ja silliaamiaisen järjestäminen. Koimme, että meillä on eniten annettavaa juuri näiden kahden osuuden organisointiin. Suunnittelemme menun sekä tarjoilujen asettelun cocktail-tilaisuuteen ja silliaamiaiselle, silliksen ohjelman, tilojen vuokraamisen, dj:n ja valokuvaajan palkkaamisen sekä muut järjestelyt. Tarkoituksena on saada kaikki järjestelyt niin viimeistellyksi, että juhlapäivänä voimme rentoutua ja nauttia ainutlaatuisesta juhlapäivästä.

Cocktail-tilaisuuteen kutsuvieraat saapuvat mikäli tahtovat, se on suotavaa mutta ei pakollista. Itse tilaisuudessa kutsuvieraat osoittavat kiitospuheensa juhlan järjestä-

neelle Katkolle, ja hallitus vastaanottaa lahjat. Tarjolla on kuohuviiniä ja mahdollisesti pientä suolaista, jolla varmistetaan, etteivät juhlavieraat kuukahda pitkiä kiitospuheita kuunnellessaan. Kutsuvieraiden listalla on Katkon jäseniä, alumneja, laitoksen henkilökuntaa, yliopiston rehtori, muiden laitosten edustajia, muiden kaupunkien yliopistojen edustajia, ystävääinejärjestöjä ja muita arvovaltaisia tahoja.

Cocktail-tilaisuudesta siirrytään suoraan pääjuhlapaikalle. Juhlapaikalla tarjotaan kolmen ruokalajin juhlaillallinen sekä juomia. Tiedossa on myös juhlapuheita, vapaata sanaa, hauskoja esityksiä ja tanssia. Vuosijuhlat ovat kuin hienot sitsit, tutut juomalaulut raikaavat ja ilo on ylimmillään. Juhlat jatkuvat useita tunteja, kannattaa varautua jopa seuraavaan aamupäivään kestäviin vuosijuhliin.

Sillis, eli silliaamiainen on melkein pässy sille, että vuosijuhlat ovat olemassa. On siis pakko järjestää vuosijuhlat, jotta pääsee sillikselle. Silliaamiainen on perinteinen yliopisto-opiskelijoiden juhla seuraava aamupala, jonka aikana koetetaan toipua aamupöhnästä, täydennetään toisten mustia aukoja vuosijuhlien kulusta, lepäillään ja kerätään voimia. Se, mitä tapahtuu silliksellä, myös jää sillikselle! Sillikselle pukeudutaan yleensä haalareihin, mutta muuten asu on vapaa. Myös Katko järjestää vuosijuhlien jatkeeksi silliaamiaisen, jonka paikka pidetään salassa aina juhlapäivään saakka. Kuten vanha sanonta sanoo: "Tuu sillikselle, ni ei tuu krapulaa!"

Vuosijuhliin valmistautuminen

Katkon vuosijuhliin valmistautuminen on aloitettava hyvissä ajoin. Kyseessä on ainutlaatuinen tapahtuma ja vuosijuhlat ovat tytöille mahdollisuus viettää päivä prinsessana. Vuosijuhlat vaativat paljon valmistelua, mutta itse juhlassa on lupa nauttia ja pitää hauskaa.

Puvun osto on tytöille yksi tärkeimmistä ja vaikeimmista tehtävistä. Pukua kannattaa ruveta katsomaan jo nyt, sillä viime hetken paniikissa, pukua ei löydy mistään. Täydellinen puku löytyy vasta sitten, kun kaikki kaupat on koluttu ja hintoja vertailtu. Internetistä löytyy hyviä vinkkejä puvun ostoon ja puvun tilaaminen ulkomailtakin onnistuu helposti. Aina on mahdollista myös vuokrata juhlapuku. Oikealla pukeutumisella osoitat arvostavasi tilaisuutta ja sen järjestäjiä sekä muita juhluvieraita. Naisten juhlapuvun on oltava täyspitkä ja hansikkaita saa käyttää, tosin niiden tulisi ulottua kyynär-

paan yli. Miehen pukeutuvat vuosijuhlissa joko frakkiin tai tummaan pukuun.

Vaikka vuosijuhlat polkaistaan käyntiin vasta illalla, tyttöjen valmistautuminen alkaa heti aamusta. On hoidettava meikki ja kampaus kuntoon. Kampaaja kannattaa varata jo hyvissä ajoin. Mitään ei saa jättää viime tippaan. Jotta meikki pysyy virheettömänä koko juhlan ajan, on parempi kääntyä ammattilaisen puoleen. Ennen juhlapäivää on huollettava kynnet ja allekirjoittaneille myös rusketus on juhlapäivänä tärkeä asia. Jotkut käyvät hankkimassa rusketuksen etelän auringon alta ja toiset luottavat suihkurusketuksen voimaan. Pieni pintarusketus saa puvun loistamaan.

Vuosijuhliin saavutaan yleensä avecin kanssa. Katkon vuosijuhlissa avec saa tulla toisesta tiedekunnasta tai yliopiston ulkopuolelta. Avec voi olla tyttö- tai poikaystävä tai vaikka kaveri. Avec ei kuitenkaan ole pakollinen. Koska Katkon tytöille kelpaa vain paras, on kavaljeerin casting-tilaisuudet aloitettava heti tammikuun alusta. Alkuerissä karsiutuvat heti ne, joilta puuttuvat vaadittavat käytöstavat. Välierissä ne, joilta ei löydy tanssitaikaa. Finaaliin pääsevät ne timantit, joilta nämä ominaisuudet löytyvät ja ne, joista puku tekee miehen. Laulutaitokin on plussaa, sillä vuosijuhlathan ovat kuin super hienot sitsit.

Odotamme vuosijuhlia innolla ja valmistelut ovat jo täydessä vauhdissa. Päivä prinsessana odottaa!

Juhla- ja kulttuurivastaavat:
Lotta Harviainen ja Kiira Mustonen

INTOHIMO-GALLUP

Päätimme ottaa selvää miten (into)himokasta sakkia keskuudestamme löytyy! Mikä saakaan Katkon kauliit kusilit kehräämään ja mikä näkemään punaista (ei Katkon punaista...)?

1. Nimi ja pääaine
2. Intohimosi?
3. Totaalinen turn off?

Henrietta

1. Katariina, kasvatustiede, 2. vuosi
2. Skotlanti.
3. SPSS.

1. Asta, kasvatustiede, 1. vuosi
2. Intohimoihini kuuluu mm. ihmettely, hölläminen ja nautiskelu. Sekä salmiakki.
3. Stressi ja kiire ovat aika turn off. Näлкä ja kylmyys luetaan myös yhtä epämiellyttäväksi.

1. Henrietta, kasvatustiede, 4.vuosi
2. Punaviini.
3. Hikosukat.

Kata

1. Sara, kasvatustiede, 2. vuosi
2. Hyvä ruoka maustettuna hyvällä seuralla ja kiinnostavalla keskustelulla.
3. Aikaiset aamut!

1. Tiina, kasvatustiede, 3. vuosi
2. Tanssiminen eli epämääräinen heiluminen ja sheikkaus.
3. Arnold "Iso-Arska" Schwarzenegger.

Tiina

WIRIKE

KATKO RY